

Marij Pregelj: »Konj na dvorišču«
(osnutek)

IVANU PREGLJU

TEBI, ki si doumel slovensko besedo v vsej polnosti barv in zvokov in si jo oblikoval z vso skrbnostjo kot najdražji dragulj z bleski vseh dob in vseh slogov v samosvoj izraz, pojoč:

o solzi dežele Hus — kamnite Istre; o uporni bolečini Tolminske, ki Te je rodila; o gozdnati »Storžcevi deželici«, ki Ti je pritrkavala po potih z vsemi zvonovi; o Ljubljani, ki si jo gledal v baročni slikovitosti sholarstva; o njej, ki umreti noče; in še o njej, ki je dihala Vate iz knjig z vonjem palestinske mikavnosti in sanj;

o bridkosti, ki se je rodila vsa iz ljubezni: iz ljubezni matere, ki doji tujega otroka; iz boli žene, ki je možu z slo in odrešenje od nje; iz bolečine domotožja po kraju, ki Ti je bil edini dom, a se Ti je spovračal le v naricalki in bolnosladki sanji;

o tragiki žalostne slovenske legende, ki ti je molitev sprevrčala v kletev;

o največji ljubezni in zato največji Bridkosti: o odrešujoči bolečini Boga v človeškem srcu, ki si jo najbolj žgoče občutil in najgloblje in najnazornejše izrazil v upornikih iz duha — bogoiskalcih plebanih in bogovcih prav tako kakor v ponižnih, iz vere veselih bogonajditeljnih plovanih, župnikih in medikih...

TEBI, ki poješ in jočeš iz zemlje in duha; iz tolminstva in Boga; iz zakoreninjenega duhovnega slovenstva in razgledanega svetovljanstva; iz bridke boli po kraju Mladosti onkraj meje in kraju Večnosti onkraj mejá pesem Lepote, Dobrote in Resnice, se

ob šestdesetletnici

poklanja in posvečuje ta, ki si mu Ti izrazil najglobljo vsebino in njegovemu poslanstvu našel najnazornejšo podobo:

DOM IN SVET.